

Cora

Stof waaide op aan de horizon.

Cora legde een hand boven haar ogen als bescherming tegen het licht van de onnatuurlijk grote buitenaardse zon. De truck die hen in hoge vaart naderde door het woestijnlandschap van het Armstrong-reservaat begon vorm aan te nemen in de dichte stofwolk. Zij en haar vrienden stonden op een kaal stuk land. Rolf hield Noks hand stevig vast, en Leon liep nerveus heen en weer, zweet parelend op zijn voorhoofd. Wie – of wat – er ook in die truck zat, de vier vrienden, alleen en ongewapend en ondervoed, maakten geen schijn van kans.

Ze wierp een blik over haar schouder. Bonebreaks schip, nauwelijks zichtbaar door al het stuifzand, stond als een gebutste groene kever aan de horizon. De Mosca-zwarthandelaar had hen naar het Armstrong-reservaat gebracht en de benen genomen zodra het hem te link werd. De lafaard. Waarschijnlijk was hij nu op de vlucht naar zijn schip, maar hij zou nooit weggkomen van deze maan. Mali was aan boord, en zij zat samen met Anya aan de knoppen. De laatste keer dat Bonebreak had geprobeerd hun een loer te draaien, had Anya Bonebreak telepathisch aangestuurd en hem laten dansen als een marionet. Hij zou heus niet nog een keer proberen hen te verraden.

‘Dit voelt héél erg fout,’ mompelde Nok.

De truck kwam dichterbij; ze hadden niet meer dan een minuut, hooguit twee, totdat de wagen hen bereikte. Cora’s hart bonsde zo luid in haar oren dat het het geluid van de naderende wagen bijna overstemde. Ze konden weggrennen, maar ze zouden nooit op tijd het ruimte-

schip bereiken. En ze konden zich nergens verbergen; de houten gebouwen van het stadje waren veel te ver weg. Het enige andere bouwwerk was de ruimtehaven waar schepen van de Verwanten landden en opstegen, maar die zat ongetwijfeld op slot.

‘Kijk.’ Leon wees naar de horizon. ‘Het zijn er nog meer.’

Toen het stof ging liggen, kon Cora drie voertuigen onderscheiden die op hen af raasden. Ze waren klein en compact, een kruising tussen de maanwagens die ze op televisie had gezien en een ouderwetse pickup, compleet met zwarte uitlaatgassen. Een van de trucks boog scherp af in de richting van Bonebreaks schip, maar de andere twee bleven op hen af komen. In de laadbak van de trucks was het silhouet van zeker tien mensen te zien, hobbelen over het ongelijke terrein. De mensen hadden een voorwerp op hun rug dat angstaanjagend veel op een geweer leek.

‘Laat mij maar het woord voeren,’ zei Leon. ‘Wie die lui ook zijn, ze luisteren heus niet naar een mooi blond meisje met een zoetsappig verhaal.’ Hij gebaarde naar het stadje, naar het hoogste gebouw. ‘Deze griezels houden slaven.’

Cora bestudeerde Leon aandachtig. Door de agressieve tattoos in zijn gezicht en het vuil dat aan zijn kleren kleefde zag hij er ouder uit dan zeventien. Zijn rug was rechter dan voorheen. Zijn handen hingen ontspannen langs zijn zij, ze waren niet tot vuisten gebald, klaar om aan te vallen, zoals toen ze hem net had ontmoet.

‘Nee,’ zei ze. ‘Dit hele gedoe is mijn schuld. Ik ben verantwoordelijk.’

De trucks waren nu zo dichtbij dat ze achter de voorruit gezichten konden onderscheiden.

Leon knikte.

Nog maar een paar weken geleden, bedacht Cora, zou hij hen in de steek hebben gelaten of hen aan de hoogste bieder hebben verkocht. Hij zou zich nooit als leider hebben opgesteld. Dat was Lucky’s rol geweest; Lucky was hun leider geweest, hun morele kompas.

Maar nu...

Nogmaals keek Cora naar het groene schip aan de horizon. In haar zij voelde ze een felle steek van pijn. Lucky’s lichaam was aan boord van dat schip. Hij was kort na hun ontsnapping doodgegaan. Ze had bijna twee

dagen in de benauwde cabine doorgebracht met Lucky's koude lichaam onder een zeil. De jongen die voor haar was gestorven.

Opeens vlamde er fel licht op onder Bonebreaks schip. Ze verstijfde. Er klonk een donker gerommel waar de grond van trilde. Langzaam kwam het schip omhoog.

Cora hield haar adem in.

'Zie je dat?' Nok greep Cora's schouder beet en wees op het schip. 'Bonebreak vertrekt!'

'Dat kan niet,' zei Cora hijgend. 'Anya en Mali zouden hem tegenhouden.'

Met grote, ongelovige ogen staarde ze naar het schip dat gestaag omhoogkwam, tot dertig meter boven het maanoppervlak, honderdvijftig meter, toen nog hoger. Er volgde een nieuwe lichtflits, en het schip was weg.

'Wat een klootzak!' gromde Leon.

Het schip was verdwenen in de ruimte en ze konden het niet meer zien. Met z'n vieren stonden ze in de dorre woestijn aan de rand van het stadje, hun hoofd geheven naar hun laatste hoop, die hen net had verlaten. Vertwijfeld kneep Cora haar ogen dicht.

Anya. In gedachten probeerde ze telepathisch met haar te communiceren, zoals ze al eerder op het station van de Verwanten hadden gedaan. *Wat is er aan de hand? Waar gaan jullie naartoe?*

Er kwam geen antwoord.

Een van de trucks liet de motor ronken. Met een ruk keek Cora om. Verlaten of niet, problemen kwamen hun kant op, en snel ook. De derde truck, die onderweg was geweest naar Bonebreaks schip, veranderde scherp van koers om zich bij de andere twee te voegen. De wielen slipten en gierden terwijl de trucks Cora en haar vrienden omsingelden. Nok drukte een arm tegen haar mond en hoestte.

De bestuurders van de trucks lieten de motor draaien. Angstige gedachten flitsten door Cora's hoofd. *Ze maken slaven van ons. Ik kom nooit meer weg van deze maan, ik zal nooit meedoen aan de Vuurproef, ik zal nooit weten of de aarde er nog is. En Cassian... Cassian zal sterven, vastgebonden op die tafel. Gemarteld. Allemaal omdat hij heeft geprobeerd om ons te bevrijden.*

De gezichten achter de voorruit waren nu duidelijk zichtbaar. Grimmig kijkende mannen en vrouwen van alle leeftijden, met verwilderd haar en haveloze kleren. Het waren in elk geval mensen – hopelijk waren ze milder voor hun eigen soort. De vrouw op de passagiersstoel in de dichtstbijzijnde truck wees op hen en klopte toen twee keer op het dak van de truck.

‘Eh...’ Leon keek naar Cora. ‘Weet je zeker dat je dit aankunt?’

Zeker tien soldaten sprongen uit de laadbak van de trucks. De soldaten omsingelden hen, blaften bevelen naar elkaar, trokken het geweer van hun rug en namen hen op de korrel. Zakdoeken waren voor hun neus en mond geknoopt als bescherming tegen het stof, zodat alleen dieppliggende ogen en scherpe jukbeenderen zichtbaar waren. Ze zagen eruit als bandieten uit een oude western.

Cora zette zich schrap. Ze keek omhoog naar de lucht en bad in stilte dat Bonebreaks schip zou verschijnen.

De lucht bleef leeg.

Waarom waren ze vertrokken?

Een magere man met een zakdoek voor zijn gezicht stapte uit de truck. Zijn kleren waren, net als die van de soldaten, gerafeld en verschoten, en toch trok iets haar aandacht. De outfit leek op een uniform met biezen op de mouwen, die goudkleurig schitterden in de zon. Op de zak was een insigne geborduurd; dezelfde leeuw als op de uniformen in de Jacht.

Onmogelijk.

De man trok de zakdoek omlaag, en met een schok herkende Cora het jonge gezicht. ‘Dane?’ hakkelde ze.

Het was nog maar een paar dagen geleden dat ze hem voor het laatst had gezien, maar het leek veel langer. Tijdens de reis in Bonebreaks schip was ze zo verdrietig geweest over Lucky’s dood dat ze zich niet bewust was geweest van de tijd. Bovendien was Dane al weggesleept naar een gevangenis om daar weg te rotten toen ze nog in de Jacht waren.

Nu zag hij eruit als een schim van toen. Zijn huid was verbrand in de zon en schilferde af, zijn ogen stonden dof. Leon keek hem vragend aan. Hij had Dane nooit ontmoet, besefte Cora, net zomin als Rolf en Nok.

In de menagerie van de Jacht was Dane de hoofdbewaker geweest en had hij samengespannen met de Verwanten om de rest van het personeel onder de duim te houden. Toen ze hem had leren kennen, was hij zelfvoldaan en hooghartig geweest, en ze had er nooit spijt van gehad dat ze hem had laten opdraaien voor een vergrijp dat hij niet had gepleegd.

Maar hij hoort hier niet te zijn, dacht ze verward. Waarom was hij op Armstrong? Het verhaal ging dat hier alleen goede en gehoorzame mensen naartoe werden gestuurd.

‘Hé, hallo, zangvogeltje.’ Hij grijnsde op de bekende manier. Cora werd er misselijk van.

Weer sloeg een portier van een van de trucks dicht. De donkerharige vrouw die de soldaten een teken had gegeven liep naar de voorkant van de truck. Met de zakdoek voor haar gezicht kon je onmogelijk raden hoe oud ze was, maar haar houding getuigde van gezag, al was ze kleiner dan de rest van de soldaten. Ze droeg haar haar in een stoffige, rommelige knot in haar nek, en een paar losgeraakte lokken omlijstten haar gezicht. Ze sloeg haar armen over elkaar en bestudeerde het viertal. ‘Ken jij deze mensen?’ vroeg ze Dane door de zakdoek heen.

‘Alleen de blonde.’

De vrouw bekeek hen alsof ze koopwaar waren. ‘Het zijn kinderen. Zo te zien zijn ze nog niet eens negentien.’ Ze gebaarde naar Cora met haar kin. ‘Zijn jullie gekomen met het schip dat we net zagen vertrekken?’

‘Ja,’ antwoordde Cora snel. ‘Een eh... shuttle voor sterrenvegers,’ voegde ze eraan toe. Ze had een ruimtevaartuig genoemd waar Cassian haar ooit over had verteld – het leek haar beter om Anya of Mali of Bonebreak niet te noemen. ‘We... we hebben er op het station een gestolen en de bediening overgenomen. Nadat we waren geland is het automatisch weer vertrokken – kennelijk was de besturing van tevoren geprogrammeerd. Er was niemand anders aan boord.’

De vrouw trok sceptisch een wenkbrauw op terwijl ze hen beter bekeek. ‘Is dat zo? Hoe dan ook, jullie hebben geen label van een eigenaar, dus kennelijk zijn jullie vrije menselijke wezens.’ Ze glimlachte grimmig. ‘Het maakt niet uit. Hier blijft niemand lang vrij.’ Ze draaide zich

om naar de soldaten. ‘Zo te zien zijn ze fit en gezond. Ze kunnen een hoop werk verrichten. Neem ze mee naar de stad om ze in te schrijven.’

Cora’s hart bonsde. Ze dacht aan de ketenen die ze in het bureau van de sheriff hadden gezien. Aan het register met de kolommen ‘slaven, vrouwen, dood’.

Een soldaat kwam op haar af.

‘Blijf van haar af!’ Leon gaf de soldaat een harde zet. Dit veroorzaakte plotselinge agitatie, het geklik van geweren waarvan de haan werd gespannen. Het volgende moment waren er meer dan tien lopen op hen gericht. Een soldaat stak zijn hand uit om Nok beet te pakken. Rolf gaf hem een vuistslag op zijn kaak en Nok gilde. Het ging allemaal heel snel, als een onverwachte windvlaag. Leon dook op twee van de soldaten af, pakte hun geweren bij de loop beet en slingerde de mannen tegen de grond. Een kreet bleef steken in Cora’s keel – *Nee, dit is dom, met vechten bereiken we niets* – maar het was al te laat. Leon stortte zich op de groep soldaten, en dankzij het schild van de Mosca dat op zijn schouder was vastgezet, ploegde hij als een stormram door de meute heen.

Twee handen grepen Cora van achteren beet. ‘Jullie hadden niet moeten komen,’ fluisterde Dane, en zijn vingers prikten pijnlijk in haar schouders. Met een ruk draaide ze zich om. Hij keek schichtig om zich heen. Wat was er gebeurd met zijn bewering dat Armstrong een paradijs was? En met zijn dromen om hier koning te worden? Ze kreeg de indruk dat hij niet meer was dan het hulpje van de vrouw met het donkere haar.

Leon slaakte een luide brul toen hij nog eens twee soldaten uitschakelde en van een andere het geweer afpakte. Hij richtte het recht op het voorhoofd van de vrouw.

‘Leg de geweren weg!’ schreeuwde hij. ‘Anders gaat zij eraan.’

De soldaten aarzelden, maar de geweren bleven gericht.

De vrouw knipperde niet eens met haar ogen, toonde geen enkele angst voor het geweer dat Leon recht tussen haar ogen richtte. Ze liep langzaam heen en weer en bestudeerde de gevangenen: Rolfs onrustige handen, Noks lange benen, Cora’s korte haar. Toen draaide ze zich naar Leon en trok ze de zakdoek omlaag.

‘Geweren op de grond,’ beval ze de soldaten kalm, en vervolgens gebaarde ze naar Dane. ‘Laat haar gaan.’

Dane liet haar met tegenzin los. Cora strompelde een paar passen bij hem vandaan, wreef over haar armen en keek hem vuil aan.

De vrouw was zo te zien in de vijftig. Op haar kaak glinsterde iets in de zon. Cora keek ernaar en schrok. Een zespuntige koperen ster, zoals de badge van een sheriff met scherpe randen, was aan haar huid gehecht. Het zag er bijna sinister uit zoals de punten als een klauw in haar wang sneden.

Cora's adem stakte. De vrouw zag eruit als een geschifte sheriff. Net waar ze op zaten te wachten.

De vrouw keek Leon geamuseerd aan, negeerde het geweer, en wendde zich tot Cora. 'Uit wat Dane me heeft verteld, maak ik op dat jij de leiding hebt. Ik ben Ellis, de sheriff, zoals je kunt zien. Dit zijn een aantal van mijn *deputy's*, mijn hulpsherriffs.' Ze hield haar hoofd schuin, zodat de ster het licht ving. 'Het is mijn taak om de orde op Armstrong te bewaren. Volgens Dane ben je een onruststoker. Als je dacht dat je hier veilig zou zijn, dan heb je het mis. We laten je zweten in de mijnen, dan is het snel afgelopen met die opstandigheid.'

Leon bracht het geweer dichterbij het hoofd van de vrouw. 'Je vergeet dat ik een geweer op je heb gericht, dame.'

Ellis trok een wenkbrauw op. Plotseling bracht ze haar handen omhoog alsof ze een orkest dirigeerde, en Cora wankelde verbaasd achteruit. Alle geweren die op de grond lagen kwamen tegelijkertijd omhoog. *Klik. Klik. Klik.* Het geluid van al die wapens waarvan de haan werd gespannen zonder dat er een mensenhand aan te pas kwam. Cora onderdrukte een kreet.

'Wel godver...' begon Leon.

'Ze is net als Anya,' fluisterde Nok. 'Ze beheerst telekinese.'

Ellis glimlachte zonder humor. 'Neem ze mee, jongens.'

'Wacht!' riep Cora. 'We zijn mensen, net als jullie! We staan aan dezelfde kant, we zijn allemaal slachtoffers van de Verwanten. Zij hebben ons ontvoerd. We zouden tegen hen moeten vechten, niet tegen elkaar. Als we met elkaar samenwerken, kunnen we hier een plek vestigen voor mensen – een plek waar we veilig en vrij zijn. Je hebt zelf het zesde zintuig, dus je weet dat wij net zo intelligent zijn als de Verwanten of welke andere soort dan ook.' Ze haalde diep adem. 'Als jullie ons helpen, kan

ik het voor elkaar krijgen. Ik weet een manier.'

Ze dacht aan Cassians maquette van de Vuurproef, door laserstralen uitgebeeld, en de twaalf vraagstukken die ze zou moeten oplossen. Als het haar lukte om alle opdrachten uit te voeren, zou de mensheid tot intelligente soort worden gepromoveerd. Gevangen mensen op de stations van de Verwanten zouden worden bevrijd, en iedereen op aarde, alle mensen die geen idee hadden dat er leven was buiten hun planeet, zouden in de toekomst nooit meer hun kinderen kwijtraken.

'Luister nou naar wat ik te zeggen heb,' zei Cora. 'Je krijgt er geen spijt van.'

Ellis deed langzaam een stap naar voren. Dane draaide zich om alsof hij niet wilde zien hoe het verderging. Het gevoel van angst in Cora's binnenste werd sterker met elke stap die de sheriff dichterbij kwam.

'Wij, samenwerken?' Ellis' stem droop van sarcasme en wreedheid. 'Aan dezelfde kant?' Ze gooide lachend haar hoofd in haar nek, zodat de ster glinsterde en Cora bijna verblindde. 'Ik wil geen veilige wereld. Ik wil geen vrijheid. Jij vindt dat we loyaal moeten zijn aan elkaar, alleen maar omdat ons DNA vergelijkbaar is?' Ze trok de zakdoek weer voor haar mond. 'Op deze maan zijn er maar twee groepen die ertoe doen: de gewapende en de ongewapende.' Ze plukte een geweer uit de lucht en gebaarde dat de soldaten hetzelfde moesten doen. 'En jammer genoeg voor jou, meisje, zit jij in het verkeerde kamp.'

Cora

Ze werden als vee in de laadbakken van de trucks gedreven.

De deputy's bonden hun handen met touw aan elkaar – die van Leon voor de zekerheid twee keer – en dwongen hen naar de trucks te lopen. Rolf en Leon werden in de ene geduwd en Cora en Nok in de andere. Noks knieën stootten hard tegen de rand.

‘Au!’ Haar gezicht vertrok van pijn en ze keek Cora aan. ‘Ik maak me zorgen over de baby...’

Heftig schudde Cora haar hoofd. Het was beter dat de deputy's niet wisten dat Nok zwanger was. Haar buik was nu, met ruim vijf maanden, goed zichtbaar, maar het schortje met de ruches dat ze uit het poppenhuis had meegenomen verborg die vrij goed. Zo was Serrassi's experiment toch nog ergens goed voor.

De motor van de truck kwam ronkend tot leven. Twee deputy's klommen in de laadbak en klopten tegen de zijkant van de auto. Vlak voordat ze wegreden sprong Dane er ook in.

Hij ging tegenover Cora op de vloer zitten en keek haar strak aan. Hobbeland reed de truck in de richting van het stadje. Stof waaide op, en Cora wilde dat zij ook een zakdoek voor haar mond kon binden. Met halfdichte ogen keek ze naar het met struikgewas begroeide landschap. Als het lukte om vrij te komen, waar moesten ze dan naartoe? Ze kenden deze maan niet. De zon kon hen levend roosteren. Ze draaide haar hoofd omhoog naar de lucht, zocht opnieuw tevergeefs naar Bonebreaks schip.

‘Waarom ben je naar Armstrong gekomen, zangvogeltje?’

‘En jij?’ vuurde ze boos terug. ‘Is dit nou dat zogenaamde paradijs van jou? Ik dacht het niet.’

Nerveus wreef hij over zijn kin. ‘Jammer genoeg moet ik toegeven dat je gelijk had. Ik had de Verwanten niet moeten geloven. Ze zeiden tegen me dat ik rijkelijk beloond zou worden als ik gehoorzaamde. Dat was een leugen – ik hoef jou niet te vertellen hoe ze zijn. Ze liegen niet, maar ze vertellen je ook niet de hele waarheid.’ Zijn blik dwaalde af naar de horizon, waar alleen de ruimtehaven van de Verwanten zichtbaar was, hoog en hoekig. ‘Het is inderdaad waar dat de goede mensen hierheen worden gebracht als ze negentien worden. Maar de slechte óók. Iedereen komt hier terecht. Op je negentiende ben je de klos. De Verwanten nemen je alles af waarmee ze je hebben gemerkt, dan word je daar in die ruimtehaven geregistreerd, en vervolgens dumpen ze je hier en kan Ellis beslissen of je een slaaf of een deputy wordt.’

‘Ik zie anders geen boeien om jouw polsen,’ merkte Cora op. ‘Dan heb je het kennelijk goed gedaan.’

Hij grijnsde wrang. ‘Ik zou een slaaf worden. Veroordeeld tot de mijnen, net zoals jullie straks. Maar ik was hier nog maar een paar uur toen ik Ellis hoorde zeggen dat ze behoefte had aan een borrel. Nou, als ik in de Jacht iets heb geleerd, dan is het cocktails mixen. In plaats daarvan werd ik ter plekke tot deputy bevorderd.’

Cora rolde met haar ogen. ‘Ik weet wat een slijmjurk je bent, dus het verbaast me niks dat je haar hebt ingepalmd.’

Hij keek naar de andere deputy’s. ‘Waarom is Lucky niet bij jullie?’ vroeg hij met de nadruk op Lucky’s naam.

Cora kreeg een brok in haar keel. Ze moest denken aan het bloed op de vloer van het ruimteschip, waar Bonebreak nu dan ook was. In de Jacht had Dane laten blijken dat hij Lucky leuk vond. Het had iets kunnen worden tussen die twee als Lucky op jongens zou zijn gevallen en Dane niet zo’n klootzak was geweest.

‘Lucky?’ Haar stem klonk hol. ‘Die is dood.’

Dane zette grote ogen op.

‘De Mosca hebben hem vermoord,’ voegde ze er verdrietig aan toe. ‘Hij probeerde ons te helpen om weg te vluchten van het station. Het

was zo belangrijk voor hem om de mensen én de dieren te bevrijden. Hij had het liefst iedereen naar huis willen brengen.’

Danes gezicht betrok, en hij deed zijn ogen dicht en haalde een paar keer diep adem. Even had Cora zelfs medelijden met hem. Hij was altijd alleen tegen Lucky vriendelijk geweest. Heimelijk stak ze een hand in de binnenzak van haar safari-uniform, blij dat de deputy’s haar nog niet hadden gefouilleerd. Stilletjes haalde ze Lucky’s dagboek eruit en stak het op haar rug in de tailleband van haar broek, waar het misschien over het hoofd zou worden gezien.

De truck stopte.

Dane opende zijn ogen en tilde zijn hoofd op. De verdrietige uitdrukking verdween uit zijn ogen, en daarmee ook Cora’s sympathie voor hem. ‘We zijn er,’ kondigde hij kil aan.

Het stadje zag er anders uit nu Cora beter om zich heen keek. Toen ze het na de zandstorm hadden gevonden, had Cora het bemoedigend gevonden om bloemen te zien in de bloembakken voor de ramen en versiering op het dorpsplein, alsof er een feest zou worden gehouden. Nu zag ze dat de bloemen nep waren en de affiches voor het feest oud – waarschijnlijk had het feest zelfs nooit plaatsgehadt.

‘Het stadje is in feite een decor met rekvisieten,’ legde Dane uit. ‘We gebruiken het bureau van de sheriff, maar al het andere is voor de show. Als de Verwanten hier komen, moeten ze denken dat dit een welvarende gemeenschap is. Een vrolijk dorp. Ze zouden er niet blij mee zijn als ze wisten dat het een dictatuur is. Ze denken dat ze ons tegen een barbaars systeem hebben beschermd.’

‘Ze zijn niet achterlijk. Dat weten ze heus wel.’

‘Waarschijnlijk wel, ja,’ beaamde hij. ‘Maar voor hun rapporten telt alleen de schone schijn.’ Hij wees op een groot aantal tenten in de vallei voorbij het dorp, die door de storm niet te zien waren geweest. ‘We wonen in dat kamp. De grootste tent is Ellis’ commandocentrum. Deputy’s slapen in de kleine tenten – hoe hoger de rang, hoe dichter bij de rivier. Er zijn twee soorten deputy’s: de opzichters in de mijn, en de bewakers van de tenten, die toezicht houden op de vrouwen. Die grote, lage tent daar in de vallei...’ vervolgde hij met een minachtend opge-